

Ἀλέξανδρος Ρ. Ραγκαβῆς

ΠΟΙΗΜΑΤΙΑ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΜΟΥ (ΙΟΥΝ. 1888) (*)

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

Α. Ἐπὶ τοῦ νυμφικοῦ δείπνου.

Ἐνόμιζον τοῦ βίου μου ὁ πολυποίκιλος ἴστος
μέχρις ἐσχάτου στήμονος πῶς εἶχεν ἕλος ὑφανθῆ·
οὐδ' ἤλπιζον, ἡ ρίζα του ἀφ' οὗ εἰς γῆρας μαρανθῆ,
πῶς ἔτι θὰ ἀνέδιδε καλλιανθές τὸ ἐνεστῶς.

(*) Ὁθωνος Ρ. Ραγκαβῆ μετὰ Ἀγγελικῆς Ζερβουδάκη.

Ἄλλ' ἐξ αὐτῆς ἑρᾶς, ἰδοῦ, ἀκμαῖος αἶρεται βλαστός,
 καὶ ὑπὸ θάλλον φύλλωμα καλύπτει θάμνον εὐάνθη.
 Μακρᾶιων αὐτοῖς ἀνθησις καὶ καρποφόρος νὰ δοθῇ
 τοῖς εὐχομαι, βίος χρυσοῦς πασῶν εὐλογιῶν μεστός.
 Καὶ τὴν εὐδαιμονίαν των κοινήν ὁ χρόνος κλώθων,
 νὰ ἐνυφαίνῃ ἔρωτα καὶ σύμπνοιαν διηνεκῇ
 εἰς πλήρωσιν ἀπάντων των τῶν ἀμοιβαίων πόθων.
 Ἡ πρόνοια πᾶν βῆμά των ἐπὶ τῆς γῆς ἅς διοικῇ,
 κ' ἔστω τοῦ βίου ἔμπειρος ὁδοποιὸς ὁ Ὅθων,
 ὁ δ' ἄγγελος ὁ τὴν ὁδὸν στολιζων, ἡ Ἀγγελικῆ.

Β. Ἐπὶ τοῦ δεῖπνου τῆς ἀναχωρήσεως μου.

Ἀφῆνω τὴν ὀμήγουριν τῶν συγγενῶν, τῶν φίλων,
 τὴν στέγην τὴν φιλόξενον, νεοστεφῆ τὸν θάλαμον,
 καὶ καταλείπω δύσθυμος τὸν χρυσορρόαν Νεῖλον,
 τὸ γένος εἰς τὴν κοίτην του φθονῶν τῶν κροκοδείλων,
 τὸν φοίνικα τῆς ὄχθης του καὶ τὸ ζαχαράκαλον.

Εἰς τὴν Ἑλλάδ' ἀπέρχομαι. Δὲν εἶπα τοῦτο σκώπτων.
 Μὴ δὲν ἀπήντησα κ' ἐδῶ Ἑλληνισμὸν ἀκμαῖον,
 καὶ τῶν Ἀράδων μεταξύ, Φελλάχων, Μαύρων, Κόπτων,
 ὁ Ἕλληνας δὲν σεμνύνεται προέχων καὶ προκόπτων;
 Κ' ἐδῶ Ἑλλάδα χαιρετῶ, τὴν γῆν τῶν Πτολεμαίων.

Ἀλλὰ ν' ἀπέλθω πέπρωται κ' εὐχὰς ἐκπέμπω τῷ Θεῷ
 ἵνα τῇ ποιίμνῃ τῶν ἐδῶ Ἑλλήνων δαφιλεύσῃ
 ὅ,τ' ἡ καρδία των ποθεῖ τῷ δὲ φιλάτῳ μοι υἱῷ
 καὶ τῇ γλυκεῖᾳ νύμφῃ του καὶ τοῖς αὐτοῖς γονεῦσι
 βίον μακρὸν καὶ ὀλίγον καὶ τ' ἀγαθὰ τοῦ Φαραῶ.